Ilie vine pe primul loc

de J. Leland Earls

https://www.firstloveministry.com/Earls/booklets/elijah/elijah-entire.htm

INTRODUCERE

Despre Ioan Botezătorul s-a profeţit înainte de naşterea sa că va merge înaintea Domnului „în duhul şi puterea lui Ilie" (***Luca 1:17***). Totuşi, când Ioan şi-a început lucrarea de predicare, preoţii l-au întrebat direct: „ *Eşti Ilie* ?". Ioan a răspuns la fel de direct: „NU sunt" (vezi Ioan 1:21). Faptul că Ioan a refuzat să pretindă că este o persoană mare din trecut, un profet care trăise înainte, ar trebui să fie un exemplu şi un avertisment pentru noi. Orice persoană care pretinde că este Ilie sau altcineva din trecut este cu siguranţă FALSĂ! Cei care sunt cu adevărat chemaţi de Dumnezeu nu fac afirmaţii prezumţioase. Cu toate acestea, vom vedea în acest studiu că Ioan Botezătorul a împlinit profeţiile „Ilie" pentru vremea sa şi că va exista o împlinire a aceloraşi profeţii „Ilie" pentru vremea noastră, nu de către un om care pretinde că este Ilie întors, ci printr-o mişcare pregătitoare a Duhului lui Dumnezeu.

Ioan Botezătorul trebuia să PREGĂTEASCĂ CALEA Domnului astfel: „Şi pe mulţi din copiii lui Israel îi va ÎNTOARCE la Domnul Dumnezeul lor... ca să ÎNTOARCĂ inimile părinţilor spre copii şi pe cei neascultători la ÎNŢELEPCIUNEA celor drepţi; ca să GĂTEASCĂ un POPOR bine pregătit pentru Domnul" (***Luca 1:16-16***). A pregăti CALEA înseamnă a pregăti un POPOR care se va ÎNTOARCE de la căile sale la CALEA LUI DUMNEZEU. Aceasta necesită o POCĂINŢĂ (o ÎNTOARCERE) şi o RESTAURARE (a CĂII). Acest popor (o „rămăşiţă a pârgelor") care se va întoarce din toată inima pentru a fi întemeiat pe CALEA LUI, va deveni atunci CALEA *pentru* mulţimi în timpul marii secerişuri care vine.

Pentru a înţelege mai multe aspecte ale acestor adevăruri care nu sunt acoperite în acest studiu, comandaţi broşura „ Glasul Mirelui" de acelaşi autor. Un studiu al acestei broşuri va fi util în obţinerea unei imagini complete a unei slujiri Ilie-Ioan Botezătorul care pregăteşte calea Domnului în aceste zile şi în zilele care vor urma. Slujirea lui Ioan ca „prieten al Mirelui" pentru a pregăti Mireasa este prezentată în detaliu.

PARTEA I
Ilie este aici

Profetul lui Dumnezeu. „*Iată că Ilie este aici!*" Acestea sunt cuvintele surprinzătoare care urmau să-i fie transmise lui Ahab, regele lui Israel, de către Obadia, guvernatorul casei sale (***1 Regi 18:7-8***). Ilie se ascunsese la porunca lui Dumnezeu în timpul secetei care venise ca o judecată asupra naţiunii, din cauza răutăţii regelui şi a soţiei sale străine, Izabela. Dar venise timpul ca seceta să se termine şi Dumnezeu urma să trimită din nou ploaie *asupra* ţării. Prin urmare, Ilie trebuia să iasă pentru a pregăti poporul pentru ceea ce urma să vină,

O dramă vie. Ceea ce se întâmplă în povestea lui Ilie, aşa cum este consemnat în capitolele 17 şi 18 din 1 Regi, este extrem de semnificativ pentru vremea în care trăim. Dumnezeu a creat o „dramă vie" pentru noi, ca să putem învăţa din lucrurile scrise mai dinainte pentru îndemnul nostru (***1 Corinteni 10:11***). Această poveste capătă o semnificaţie specială în lumina a ceea ce a spus profetul Maleahi: „Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie, înainte de a veni ziua Domnului, cea mare şi înfricoşătoare. El va întoarce inima părinţilor spre copii şi inima copiilor spre părinţii lor, ca nu cumva să vin şi să lovesc pământul cu blestem" (4:5-6). Semnele indică faptul că marea „ziuă" a judecăţilor Domnului *pe* acest pământ şi întoarcerea Lui în putere şi mare slavă (***Matei 24:30***) sunt aproape. Prin urmare, profeţia lui Maleahi trebuie să se împlinească înainte de venirea Lui.

Împlinire preliminară. Multe profeţii din Biblie au atât o împlinire preliminară, cât şi una finală. Uneori există chiar mai mult de o împlinire preliminară înainte ca profeţia să îşi găsească

© Biblioteca Spirituală

împlinirea finală şi completă. Cuvântul lui Dumnezeu este bogat şi multilateral, având multe faţete de aplicare, precum multiplele laturi ale unei bijuterii frumoase, fiecare reflectând lumina în felul său şi contribuind la simetria întregului. Pavel vorbeşte despre „înţelepciunea diversă (multilaterală) a lui Dumnezeu" (***Efeseni 3:10***) şi, cu siguranţă, aceasta este încorporată în Cuvântul Său, pe măsură ce istoria (povestea Sa) se desfăşoară în armonie cu cuvintele predictive ale profeţilor, pulsând în împliniri ritmice, atât preliminare, cât şi finale, dar conformându-se modelului de bază al fiecărei declaraţii profetice.

Ioan Botezătorul. Ucenicii i-au pus lui Isus o întrebare. „De ce zic cărturarii că trebuie să vină mai întâi Ilie?" Isus a răspuns: „Ilie vine şi va pregăti totul; dar vă spun că Ilie a şi venit, dar ei nu l-au cunoscut, ci au făcut cu el ce au vrut. Atunci ucenicii au înţeles că le vorbise despre Ioan Botezătorul" (***Matei 17:10-13***). Cărturarii cunoşteau legea şi erau familiarizaţi cu profeţia lui Maleahi conform căreia Ilie urma să fie trimis înainte de ziua arătării Domnului, dar pentru că erau orbiţi de propriile lor tradiţii, aceşti lideri religioşi nu au recunoscut împlinirea profeţiei chiar sub ochii lor. Dar Isus a spus că Ioan Botezătorul era împlinirea profeţiei despre Ilie pentru vremea Lui.

Avertisment. Cele de mai sus ar trebui să fie un avertisment pentru noi. Dacă nu avem „ochi să vedem şi urechi să auzim" (***Matei 13:16***), este posibil ca evenimente profetice importante să aibă loc în jurul nostru şi nici măcar să nu fim conştienţi de ele. Isus a spus: „Împărăţia lui Dumnezeu nu *vine* cu înfăţişare (cu paradă şi paradă, astfel încât toţi să fie conştienţi de ea); nici nu vor zice: „Iată-o aici!" sau „Iată-o acolo!". Căci iată, Împărăţia lui Dumnezeu este în mijlocul vostru (sau, în mijlocul vostru)" (***Luca 17:20-21***). Lucrările Împărăţiei lui Dumnezeu şi împlinirea progresivă pot avea loc chiar şi în mijlocul oamenilor religioşi şi totuşi este posibil ca aceştia să nu fie conştienţi de ele sau de semnificaţia lor spirituală în raport cu scopurile lui Dumnezeu care se desfăşoară. Referitor la Ioan Botezătorul, Isus a vorbit cu o altă ocazie: „Toţi prorocii şi Legea au profeţit până la Ioan. Şi dacă *vreţi* să primiţi, acesta este Ilie, care trebuia să vină. Cine *are* urechi de auzit, să audă" (***Matei 11:14-15***). Ah, dragă prietene, roagă-te pentru percepţie spirituală şi acordare la Cuvântul divin şi împlinirea lui chiar şi în această zi, ca să *ai* harul de a primi ceea ce va fi dezvăluit aici.

Preliminar şi parţial. Pentru a arăta cum un verset profetic se poate împlini parţial, dar nu pe deplin, într-un anumit context istoric, să aruncăm o privire la Isaia 40:3-5: „Glasul celui ce strigă *în* pustie: Pregătiţi calea Domnului, neteziţi în pustietate un drum mare pentru Dumnezeul nostru. Fiecare vale se va înălţa, fiecare munte şi orice deal se va apleca; locurile strâmbe se vor îndrepta şi locurile neasfaltate se vor îndrepta. Atunci se va descoperi slava Domnului şi orice făptură o va vedea împreună, căci gura Domnului *a* vorbit." Acest pasaj este citat în ***Matei 3:3*** şi ***Luca 3:4-6*** ca fiind împlinit în lucrarea lui Ioan Botezătorul, pe măsură ce a pregătit calea pentru venirea lui Isus şi i-a îndrumat pe oameni către El. Deşi mulţi au văzut „slava" Domnului în persoana lui Isus (***Ioan 1:14***), cu greu se poate spune că s-a împlinit „TOATĂ făptura o va vedea împreună". De asemenea, scripturile sunt clare că SLAVA deplină a Domnului nu se va manifesta până când El nu se va arăta a doua oară (***Luca 21:27***).

Modele date de profeţi. Înainte de a analiza mai departe lucrarea lui Ilie pentru zilele noastre, să examinăm povestea lui Ilie din capitolele 17 şi 18 din 1 Regi şi să privim drama profetică. Dumnezeu îşi clarifică felul de a vorbi prin profeţi în ***Osea 12:10***: „Am vorbit prin profeţi, am înmulţit vedeniile şi am folosit asemănări (modele) prin slujba profeţilor." Ultima afirmaţie înseamnă că Dumnezeu i-a pus pe profeţi să joace „drame simbolice" prin lucruri pe care El le cerea să le FACĂ. Şi prin astfel de „pilde vii", Dumnezeu VORBEŞTE poporului Său. Să folosim, aşadar, această CHEIE pentru a descifra sensul a ceea ce Dumnezeu i-a spus lui Ilie să facă.

PARTEA A II-A

Lângă pârâu. Ilie dă buzna brusc în scenă în zilele regelui Ahab şi spune: „Viu *este* Domnul Dumnezeul lui Israel, înaintea căruia stau, că nu va fi rouă, nici ploaie în aceşti ani, decât după

© Biblioteca Spirituală

cuvântul meu". Imediat după aceea, Dumnezeu i-a spus să „întoarcă- *te* spre răsărit şi să *te* ascunzi lângă pârâul Cherit, care este în faţa Iordanului" (***1 Regi 17:1-3***). De ce trebuia Ilie să se ascundă? Am putea presupune, doar dintr-un punct de vedere practic, că a făcut-o pentru a scăpa de mânia Izabelei, care îi distrugea pe adevăraţii profeţi ai Domnului (***1 Regi 18:4***). Dar dacă aceasta este tot ce vedem, „Îl limităm pe Sfântul lui Israel" (***Psalmul 78:41***) şi ignorăm în mod deliberat cuvântul Său de adevăr pe care El ni-l VORBEŞTE în MODELE prin slujirea profeţilor. Pentru a înţelege drama profetică, trebuie să înţelegem semnificaţia numelor implicate. „Ilie" înseamnă <u>puterea sau tăria lui Iehova</u>. „Cherit" înseamnă <u>o defileu sau un şanţ</u>. În timpul lipsei de ploaie şi al secetei, Ilie (puterea sau tăria lui Iehova) a fost ascuns de oamenii din defileu.

<u>Vedem imaginea</u>. Israelul natural este un tip de Israel spiritual sau biserică. Ceea ce s-a întâmplat în istoria Israelului natural s-a repetat în istoria bisericii (în ceea ce priveşte modelul de bază al împlinirii). Dumnezeu i-a promis lui Israel că, dacă Îl vor asculta, El le va da întotdeauna ploaie la vremea potrivită, astfel încât să nu cunoască niciodată seceta (***Deuteronom 11:14; Levitic 26:4***). În limbajul simbolic al lui Dumnezeu, ploaia este un tip al înviorării sau revărsării Duhului Sfânt (***Ioel 2:28-29***). „Ploaia" spirituală sau revărsarea Duhului lui Dumnezeu este absolut necesară pentru ca biserica să-şi îndeplinească misiunea divină şi pentru ca roadele acceptabile lui Dumnezeu să fie aduse (**Luca 24:49; Faptele Apostolilor 1:8; Efeseni 3:16; Galateni 5:22-25; Iacov 5:7**). Dacă biserica ar fi fost credincioasă şi ascultătoare de Domnul, nu ar fi lipsit puterea Duhului lui Dumnezeu şi binecuvântarea perpetuă a lui Dumnezeu de sus ar fi continuat *asupra* ei. Însă, deoarece biserica „s-a depărtat" de dragostea ei dintâi (***Apocalipsa 2:4***) şi de ascultarea de adevăr (***2 Tesaloniceni 2:3***), Dumnezeu a reţinut „ploaia" îmbrăcămintei spirituale, iar rezultatul a fost seceta spirituală şi sterilitatea rodului. Cu excepţia unor „timpuri ocazionale de înviorare de la prezenţa Domnului" (***Faptele Apostolilor 3:19***), care au adus renaştere, reînnoire bisericii, astfel de condiţii de „secetă" au predominat mai mult sau mai puţin de-a lungul istoriei bisericii.

<u>Defileul</u>. Aşa cum Ilie trebuia să se ascundă în defileu în timpul secetei, tot aşa s-a împlinit această imagine simbolică în biserică, deoarece puterea şi tăria Domnului, prin puterea Duhului Sfânt, au fost „ascunse" de poporul lui Dumnezeu din cauza necredinţei şi apostaziei clerului şi preoţiei bisericii. O astfel de apostazie este portretizată de Ahab, regele lui Israel, luând la sânul său prin căsătorie pe fiica unui rege străin pe nume Izabela (1 Regi 16:31). Acest lucru era contrar legii lui Dumnezeu, căci poporul lui Dumnezeu nu trebuia să se căsătorească cu naţiunile păgâne, ca să nu fie atraşi în idolatria lor (Deuteronom 7:3-4). Întrucât Ahab era rege, el simbolizează spiritul „conducător" care a dominat în mare măsură biserica de-a lungul acestei epoci; spiritul de compromis cu ceea ce este „străin" de Duhul lui Hristos. Din această cauză, „Ilie" (puterea lui Dumnezeu prin Duhul Sfânt) a fost ascuns în „pârâiala" ceremonialismului, a formelor lipsite de viaţă şi de putere, a sectarismului, a setei de putere, a oportunismului politic, a necredinţei şi a negării moderniste a adevărului scriptural, a îndreptăţirii fundamentaliste şi a multor deşertăciuni „fiareşti" care ameţesc, astfel încât o mare parte din lumea bisericii s-a făcut vinovată de „a avea o formă de evlavie, dar i-a tăgăduit puterea" (2 Timotei 3:5). Aceasta este, desigur, partea negativă a imaginii, iar în scurt timp vom arunca o privire asupra părţii pozitive, pe măsură ce vedem lucrarea lui Ilie către văduva; un tip al rămăşiţei spirituale.

<u>Spre est.</u> Pentru a se ascunde în pârâul Cherit, Ilie s-a dus spre est (***1 Regi 17:3***). În limbajul simbolic al lui Dumnezeu, estul reprezintă îndepărtarea de Dumnezeu în lumina falsă a raţionamentului şi căilor omului. S-ar putea oferi multe dovezi scripturale pentru a ilustra acest adevăr, dar vom menţiona doar următoarele:

Adam şi Eva au fost alungaţi din grădină spre est (***Gen. 3:24***). După ce Cain a păcătuit, a fost trimis din prezenţa Domnului spre est (***Gen. 4:16***). Când Iacov a fugit de fratele său Esau şi a lăsat în urmă Ţara Promisă, s-a dus în „*ţara popoarelor răsăritului*" (***Gen. 29:1***), unde Domnul l-a înfruntat prin multe încercări. Când Iacov s-a întors în Ţara Promisă ca răspuns la voinţa revelată a Domnului şi a găsit un nou loc de supunere şi ascultare faţă de El, a întors spatele estului şi a călătorit spre vest. Mai târziu, când copiii lui Iacov/Israel au traversat Iordanul şi au intrat în Ţara Promisă, aceasta s-a făcut dinspre *est,* din ţara Moabului, spre vest. Intrarea în tabernacolul sacru

© Biblioteca Spirituală

pe care Dumnezeu le-a poruncit israeliților să-l construiască se făcea prin poarta de est, cu progresie spre vest, unde Domnul locuia în Sfânta Sfintelor. Astfel, vestul vorbește despre înaintarea spre Dumnezeu.

Cherit și Iordan. Am văzut deja că Ilie s-a ascuns în defileul pârâului Cherit, dar relatarea spune că acesta era „înaintea Iordanului" (***1 Regi 17:3***). Pârâul se vărsa în râul Iordan. Iordan înseamnă „coborâtor" și simbolizează moartea. Astfel, locul în care se ascunde Ilie ilustrează și moartea spirituală care vine *asupra* poporului lui Dumnezeu atunci când se întoarce de la lumina și adevărul căilor lui Dumnezeu *la* căile omului. Și cât de des în istoria bisericii a fost nevoie de îndemnul lui Pavel: „Trezește-te *[dormitule]* și scoală-te din morți, și Hristos *te* va lumina" (Efeseni 5:14). Ilie a fost, de asemenea, hrănit în defileu de corbi (1 Regi 17:4). Corbul era o pasăre necurată conform legii lui Dumnezeu, prin urmare, vorbește despre necurăția care a intrat în lucrurile sacre ca urmare a apostaziei bisericii. Corbii sunt negri și scot ochii victimelor lor, vorbind în continuare despre întuneric; sau lipsa de înțelegere spirituală (orbirea) care a pătruns biserica de-a lungul unei mari părți a istoriei sale.

Văduva. După ce s-a ascuns în pârâul Cherit, Dumnezeu a rânduit ca Ilie să continue să portretizeze, prin drama vie a slujirii sale, un alt aspect al planului lui Dumnezeu. Dumnezeu i-a spus: „Scoală-te, du-te [ ] la Sarepta, care aparține *Sidonului* , și locuiește acolo; iată, am poruncit unei văduve să *te* hrănească ." (***1 Regi 17:9***). Această văduvă era o neam, iar rolul pe care l-a jucat în drama profetică a lui Dumnezeu a fost atât de important încât Isus a făcut referire personală la ea în ***Luca 4:24-26***, în primul Său mesaj în orașul Său natal, Nazaret. Era în legătură cu conștientizarea Sa divin revelată că propriul Său popor și națiune Îl vor respinge, cu rezultatul lepădării Israelului natural și deschiderea ușii către neamuri pentru a deveni parte a poporului de legământ al lui Dumnezeu (***Romani 11:7-11, 25; 1 Petru 2:9-10***). Această văduvă este, așadar, un tip al bisericii neamurilor din această epocă; adică rămășița spirituală și credincioasă care a existat întotdeauna în mijlocul „bisericității" nominale de-a lungul acestei epoci. Așa cum văduva l-a susținut și l-a ținut în viață pe Ilie, tot așa această rămășiță credincioasă a „ținut în viață" dovada și mărturia adevărată, vitală și vie a lui Hristos, precum și puterea și puterea Duhului Său, în țările creștinătății. Dumnezeu a lucrat de multe ori prin astfel de rămășițe credincioase pentru a aduce trezire și restaurare, cu mișcări puternice ale Duhului Său, atât în interiorul, cât și în afara bisericilor organizate.

De ce o văduvă? În Scripturi, biserica este descrisă ca fiind unită cu Hristos într-o relație de legământ matrimonial (***Efeseni 5:25-32***). Dar, din moment ce Mirele (Hristos) a fost luat (***Matei 9:15***) și biserica, care este Mireasa, nu mai locuiește acum personal cu Soțul ei, biserica este reprezentată simbolic ca o „văduvă", așteptând ca Mirele ei să se întoarcă și să o ia să locuiască cu El în casa sau Împărăția Lui (**Ioan 14:1-3**). Între timp, Mireasa (soția legământului) se pregătește (***Apocalipsa 19:7-8***), pentru a-I fi prezentată *ca* o „fecioară" „castă" și credincioasă (***2 Corinteni 11:1-3; Apocalipsa 17:14***). Ce destin glorios are!

Izabela. Spre deosebire de văduva care îl susținea pe Ilie, o altă femeie, Izabela, era pe tron, căutând să-l distrugă pe Ilie (***1 Regi 16:31; 18:4; 19:1-2***). Izabela reprezintă simbolic „duhul de carne" seducător, compromisor, care intră în biserică și „se luptă" întotdeauna împotriva Duhului (Ilie). „Duhul Izabelei" necredincios a început să crească în istoria bisericii după ce biserica „și-a pierdut dragostea dintâi" (***Apocalipsa 2:4***). Până la momentul în care s-a ajuns la perioada istorică reprezentată de Tiatira (a 4-a dintre cele 7 biserici ale Asiei - 600 d.Hr. și după), spiritul era atât de puternic încât Hristos a poruncit bisericii să se pocăiască, spunând: „Am câteva lucruri împotriva *ta*: pentru că *permiți* Izabelei, femeia aceea, care se numește *prorociță* , să învețe și să-i amăgească pe robii Mei să comită curvie (necredință față de Hristos - vezi ***Apocalipsa 17:1-2***) și să mănânce lucruri jertfite *idolilor* (să se împărtășească cu lucruri nesfinte - vezi ***1 Corinteni 10:20-21, 2 Corinteni 6:14-18***). Întrucât biserica nu s-a pocăit (***Apocalipsa 2:21***), spiritul Izabelei a continuat să crească [și] a luat naștere desfrânata mamă și fiicele ei, ale unei „biserici" compromițătoare și necredincioase (***Apocalipsa 17:5***). Spre deosebire de „văduva" rămășiței credincioase, spiritul desfrânatei Izabelei se laudă: „Ședu ca împărătească și nu sunt văduvă" (***Apocalipsa 18:7***), deoarece ea este „păzită" de mulți „iubiți" lumești (**Apocalipsa 17:2**).

© Biblioteca Spirituală

Făină şi untdelemn. Văduva nu numai că l-a susţinut pe Ilie, dar Ilie i-a slujit văduvei şi i-a oferit mijloacele pentru ca aceasta să continue să trăiască. Dar numai pentru că L-A PUS PE PRIMUL LOC. Acesta este un exemplu al modului în care Duhul lui Hristos a slujit şi a menţinut vie mărturia credincioşilor Săi de-a lungul acestei epoci şi, în special, al modului în care El slujeşte celor care caută cu sârguinţă să facă voia Lui în acest timp de sfârşit. Deoarece văduva a fost dispusă să asculte de porunca lui Ilie de a „face mai întâi o turtă mică din ea", Ilie i-a promis că „făina din doză nu se va scurge şi untdelemnul din urcior nu se va secătui, până în ziua în care Domnul va trimite *ploaie* pe *pământ"* (***1 Regi 17:13-14***). Făina ne vorbeşte despre CUVÂNTUL lui Dumnezeu şi despre untdelemnul DUHULUI Său. Cu adevărat, Domnul este credincios în această zi să-şi viziteze sfinţii flămânzi cu „pâine vie" (vezi Rut 1:6), iar untdelemnul Duhului Său curge liber către cei ale căror inimi sunt îndreptate *spre* El. Aceasta este în aşteptarea şi pregătirea pentru „ploaia târzie" pe care Domnul o va trimite *pe* pământ.

După multe zile. ***1 Regi 17:15*** ne spune că văduva a fost susţinută „multe zile" de făină şi untdelemn. Apoi, în ***1 Regi 18:1***, citim că „după multe zile, cuvântul Domnului a venit la Ilie în al treilea an, zicând: «*Du -te şi arată-te lui Ahab; şi voi trimite ploaie pe pământ*». În relatarea care urmează, vedem ilustrată într-o dramă simbolică o altă fază a planului lui Dumnezeu de a pregăti venirea „ploii târzii". Ilie nu a fost folosit doar pentru a sluji şi a susţine văduva, ci a ieşit şi din ascunzătoare şi a început să fie folosit de Dumnezeu pentru a-Şi manifesta puterea şi puterea *oamenilor*. În mijlocul apostaziei religioase din vremea sa, el a dat o demonstraţie a realităţii Dumnezeului său. Cu siguranţă, acesta este şi un model pentru zilele noastre, deoarece o slujire a lui Ilie se desfăşoară în puterea Duhului pentru a face cunoscută venirea Domnului şi a pregăti un popor cu o manifestare a ceea ce este vital, real şi puternic prin Dumnezeu.

Pe Muntele Carmel. Ilie a chemat tot poporul să se adune pe Muntele Carmel, împreună cu falşii profeţi ai lui Baal şi ai Aşerei care mâncau la masa Izabelei. Acolo i-a provocat cu aceste cuvinte: „Până când *veţi* şchiopăta între două păreri? Dacă Domnul este Dumnezeu, urmaţi-L; iar dacă Baal, atunci urmaţi-L." Dar, deşi sunt sigur că Ilie a pus toată sinceritatea inimii sale şi „ungerea" Duhului care era *peste* el în acest mesaj, relatarea spune că „poporul nu i-a răspuns niciun cuvânt" (***1 Regi 18:19-21***). Cât de caracteristic este acest lucru pentru oameni; şi cât de profetic este pentru ziua în care trăim. Masele de oameni au auzit atât de multe predici şi li s-a predicat atât de mult şi totuşi, în mare parte, rămân nemişcaţi la acţiune. Abia după ce Dumnezeu a trimis foc din cer ca răspuns la rugăciunea lui Ilie, poporul a căzut cu faţa la pământ şi a spus: „Domnul, El este Dumnezeu; Domnul, El este Dumnezeu" (***1 Regi 18:38-39***). FOCUL este un tip al Duhului Sfânt care se mişcă cu putere supranaturală pentru a boteza, elibera şi împuternici poporul lui Dumnezeu pentru a mărturisi realitatea unui Hristos viu. Preaiubiţilor, va fi nevoie de mai mult decât simpla predicare în aceste zile către o generaţie „împietrită faţă de Evanghelie"; va fi nevoie de FOCUL Duhului Sfânt al lui Dumnezeu care se mişcă cu „semne şi minuni, prin felurite minuni şi daruri ale Duhului Sfânt, după voia Lui" (***Evrei 2:4***), pentru a scoate un număr mare de oameni din indiferenţă şi a-i îndrepta spre „valea judecăţii" (***Ioel 3:14***).

Altarul. Înainte ca focul să cadă, Ilie a trebuit să facă o lucrare pregătitoare. Citim în ***1 Regi 18:30*** că „a reparat altarul Domnului care era dărâmat". Un altar nu era doar locul rânduit de Dumnezeu pentru vărsarea de sânge ca ispăşire pentru păcate, ci altarul simboliza şi consacrarea şi dedicarea celui care oferea jertfa. Ca şi creştini, trupurile noastre sunt o „jertfă vie" pe care o oferim lui Dumnezeu pe „altarul" Său (Romani 12:1). Faptul că altarul a fost dărâmat în zilele lui Ilie vorbeşte simbolic despre lipsa consacrării din inimă a poporului lui Dumnezeu pentru a face voia Lui. Unde nu este altar, nu există putere a Duhului lui Dumnezeu (foc). Focul poate cădea doar *peste* ceea ce este pe altar; unde nu este nimic pe altar, nu va fi foc. Ce lecţie este aceasta pentru noi astăzi. Înainte ca Dumnezeu să poată lucra într-un mod mai mare în mijlocul nostru, „altarul" consacrării trebuie reparat (restaurat) printre sfinţi. Tocmai din acest motiv, o lucrare „Ilie" se desfăşoară în aceste zile pentru a „însufleţi" inimile celor care sunt dispuşi să facă sacrificiul necesar pentru ca Dumnezeu să împlinească ceea ce este descris în povestea lui Ilie pentru zilele noastre, căci TREBUIE SĂ SE ÎMPLINĂ!

Pentru tot Israelul. În repararea altarului, citim în ***1 Regi 18:31*** că Ilie a luat douăsprezece

© Biblioteca Spirituală

pietre, după numărul seminţiilor fiilor lui Iacov. Acest lucru trebuie să fie foarte semnificativ, când ne dăm seama că, în timpul slujirii lui Ilie, Israelul era împărţit în două facţiuni sau naţiuni şi existau multe conflicte şi războaie între ele. Ilie slujea în regatul nordic, care era format din cele zece seminţii care se revoltaseră şi se despărţiseră de casa conducătoare a lui David din Ierusalim, sub conducerea lui Ieroboam (vezi ***1 Regi 11:26-37; 12:19-20***). Dar Ilie nu a fost dispus să „șteargă cu vederea" regatul sudic şi seminţiile lui Iuda, Beniamin şi Levi. Cu alte cuvinte, el nu era „sectar" în gândirea sa. Altarul şi jertfa lui erau pentru TOATĂ casa lui Israel. Nu există o lecţie în aceasta pentru noi? Nu sunt creştinii divizaţi aşa cum era poporul lui Israel? Care este viziunea noastră şi scopul jertfei şi consacrării noastre? Este vorba doar de „grupul nostru", „denominaţia noastră", „biserica noastră" sau este PENTRU ÎNTREGUL TRUP AL LUI HRISTOS? În tendinţa noastră de a judeca şi condamna, ne putem gândi la anumiţi creştini ca fiind atât de orbi sau „nedemni" încât suntem siguri că nu vor ajunge niciodată la ceea ce face Domnul. Dar, în loc să ne gândim „noi suntem" şi să-i „renunţăm" cu mândrie pe toţi ceilalţi copii ai lui Dumnezeu, trebuie să ne rugăm şi să ne consacrăm pentru ca mulţi să se trezească şi să se ridice la provocarea acestui ceas şi să lase „focul" Duhului lui Dumnezeu să cadă *asupra* lor, pentru ca şi ei să poată ajuta la „pregătirea CĂII Domnului".

Apă. După ce Ilie a pus jertfa pe altar, l-a umplut cu apă, astfel încât apa a curs în jurul altarului şi în şanţul pe care îl săpase în jurul lui (1 Regi 18:32-35). Au fost umplute patru butoaie şi turnate de trei ori. Trei este numărul CUVÂNTULUI lui Dumnezeu, iar patru este numărul RODIRII. În mod natural, apa curăţă pe măsură ce o folosim pentru spălare şi ne înviorează pe măsură ce o bem (curăţând şi corpul interior pe măsură ce elimină deşeurile). CUVÂNTUL lui Dumnezeu este cel care curăţă (***Ioan 15:3; Efeseni 5:26***). DUHUL este cel care înviorează „omul dinlăuntru" al inimii pe măsură ce „bem" din provizia lui Dumnezeu (***Ioan 7:34-38; 1 Corinteni 12:13***), astfel încât să existe nu doar o curăţire şi o epurare mai profundă în interior, ci şi o împărtăşire şi o împuternicire, pentru ca printr-o astfel de „udare", RODUL să poată fi adus *spre* lauda lui Dumnezeu (***Efeseni 3:16-20; Galateni 5:22-23***). Astfel, Ilie a stabilit modelul pentru noi, deoarece acest tip se împlineşte în zilele noastre. Ca o „jertfă plăcută" *Domnului*, trebuie să fim complet saturaţi de Cuvânt şi de Duh.

Jertfa de seară. Când Ilie a terminat de pregătit jertfa sa arse, a venit momentul jertfei de seară (***1 Regi 18:36***). Când Dumnezeu a dat legea Sa lui Israel, El a cerut ca preoţii să ofere două jertfe arse în fiecare zi, una dimineaţa şi una seara, în numele întregului popor (***Exod 29:38-39***). Nu trebuie oare ca acest tip să se împlinească şi în această „zi" (sau epocă) a harului? Cei 120 care s-au adunat în camera de sus în ziua de Rusalii au constituit „jertfa de dimineaţă" a acestei „zile". Ei s-au aşezat pe „altarul" consacrării lui Dumnezeu, în întregime şi complet, iar FOCUL Duhului lui Dumnezeu a venit *peste* ei (***Faptele Apostolilor 2:1-4***). Pe măsură ce ne apropiem de sfârşitul acestei epoci, acum este timpul ca un popor al lui Dumnezeu să se ofere lui Dumnezeu ca „jertfa de seară", pentru ca FOCUL Duhului lui Dumnezeu să vină *peste* noi într-un mod mai măreţ decât am cunoscut vreodată. Acest lucru TREBUIE să fie, altfel modelul pe care ni l-a dat Dumnezeu nu este adevărat. Iubiţilor în Hristos, sunteţi VOI dispuşi să luaţi parte la această „jertfă de seară", pentru ca lumea să ştie că Dumnezeu este real, viu şi puternic? Chiar şi acum, Dumnezeu „răspunde prin foc", pe măsură ce tot mai mulţi oameni flămânzi şi dedicaţi se aşază pe altar şi primesc botezul Duhului Sfânt. Dar acestea sunt doar etapele pregătitoare ale unei operaţiuni şi manifestări mai ample a „focului" Duhului lui Dumnezeu în şi prin cei pe care El îi pregăteşte printr-o slujbă „Ilie".

Abundenţă de ploaie. După ce Dumnezeu i-a răspuns lui Ilie prin foc, profetul s-a dus pe vârful Muntelui Carmel, de unde marea cea mare dinspre vest se putea vedea în depărtare. Acolo s-a aruncat la pământ şi a început să se roage. I-a spus slujitorului său să se urce mai sus şi să privească spre mare. A făcut acest lucru ca răspuns la porunca profetului lui Dumnezeu de şase ori; de fiecare dată întorcându-se cu raportul că nu a văzut nimic. Dar a şaptea oară când s-a dus şi s-a uitat, a adus înapoi mesajul: „Iată, se ridică *din* mare un nor mic, ca palma unui om" (***1 Regi 18:42-44***). În limbajul simbolic al lui Dumnezeu, apele din mare reprezintă „noroade, mulţimi, neamuri şi limbi" (***Apocalipsa 17:15***). Norii pot simboliza oamenii (***Evrei 12:1***). Un nor mic, aşa

© Biblioteca Spirituală

cum l-a văzut slujitorul lui Ilie, ar simboliza o mică rămăşiţă CARE SE RIDICĂ *LA* DUMNEZEU din naţiuni în mişcarea pregătitoare prezentă a Duhului. Aceasta este o altă modalitate de a-i portretiza pe cei care s-au aşezat pe altarul lui Dumnezeu ca fiind „jertfa de seară". Dumnezeu îi atrage *la* Sine, aşa cum norii reprezintă apele scoase din mare şi îi pregăteşte pentru o pedeapsă puternică. Ilie a trimis un mesaj lui Ahab şi i-a spus: „Se aude un vuiet de ploaie abundentă" (***1 Regi 18:41***). Ceea ce experimentează acum o „rămăşiţă" din poporul lui Dumnezeu, pe măsură ce Dumnezeu se mişcă prin Duhul Său, este doar o pregustare şi o pârgă a ceea ce vine, când Domnul „va turna din Duhul Său *peste* orice făptură" (***Ioel 2:28***) şi va fi ploaie abundentă.

PARTEA A III-A

Restaurarea mai întâi. În pasajul din Ioel tocmai citat, când a fost citit în contextul în care a fost dat, profetul inspirat a spus: „Şi după aceea voi turna Duhul Meu *peste* orice făptură." După ce? Citiţi versetele precedente din capitolul 2 din Ioel şi veţi descoperi că Dumnezeu a promis o restaurare. În zilele lui Ioel, poporul lui Israel, din cauza necredinţei lor faţă de Domnul, suferea de secetă, foamete şi o invazie de lăcuste. Ţara lâncezea şi era pustiită (vezi Ioel, cap. 1). Dar Ioel urma să-şi ridice glasul ca o trâmbiţă şi să cheme poporul să se întoarcă *la* Domnul cu post şi rugăciune (***Ioel 2:1, 12-18***). Apoi Domnul a promis că va RESTAURA ceea ce fusese pierdut (***Ioel 2-25***), trimiţând ploaie şi binecuvântându-i din nou cu „grâu, vin şi untdelemn", precum şi alungând „armata de lăcuste" (vezi ***Ioel 2:19-30***). În limbajul simbolic al lui Dumnezeu, „grâul" reprezintă CUVÂNTUL (Pâinea vie), vinul simbolizează BUCURIA şi BINECUVÂNTĂRILE, iar uleiul reprezintă DUHUL. Naţiunea naturală Israel a pierdut resurse naturale din cauza dezastrelor naturale. Acesta este un exemplu al modului în care Israelul spiritual a pierdut resurse spirituale din cauza dezastrelor spirituale. Dar, aşa cum Dumnezeu a restaurat Israelului natural ceea ce fusese pierdut, tot aşa va restaura bisericii ceea ce fusese pierdut. Să privim mai departe...

Lăcustele. Invazia de lăcuste care a devastat ţara lui Israel este un simbol al oştirilor demonice ale lui Satan care vin împotriva bisericii. Prin „uneltirile" lui Satan (***Efeseni 6:11***), biserica a fost treptat înşelată şi „sedusă" să-şi părăsească dragostea dintâi şi să se îndepărteze de adevăr (***Apocalipsa 2:4; II Tesaloniceni 2:3***). Apoi au urmat, în timp, secetă (lipsa „ploii" Duhului) şi foamete (lipsa auzirii Cuvântului lui Dumnezeu - vezi ***Amos 8:11***). În ţara Palestinei, lăcustele vin întotdeauna în perioadele de secetă, jupuind pământul de vegetaţia rămasă. Fidel acestui tip, când biserica a început să experimenteze seceta spirituală şi foametea, doctrinele inspirate de Satanism ale lui Balaam (compromisul cu lumea păgână - ***Apocalipsa 2:14***), doctrina nicolaiţilor (puterea politică a clerului şi supunerea poporului în ignoranţă şi superstiţie - Apocalipsa 2:16) şi tacticile seducătoare ale Izabelei (amestecarea ideilor şi practicilor religioase păgâne cu creştinismul - ***Apocalipsa 2-20***) au început să DEZBRACHEZE BISERICA de viaţa şi puterea spirituală care îi mai rămăsese. Cedarea în faţa „duhurilor seducătoare şi a învăţăturilor demonilor" a devenit ceva obişnuit; două dintre acestea le menţionează Pavel ca fiind „interzicerea (clerilor) de a se căsători şi poruncirea de a se abţine de la carne (în anumite zile etc.)" - ***1 Timotei 4:1-3***).

Deschiderea gropii. Apocalipsa 9:1-4 arată cu siguranţă că lăcustele sunt un tip de spirite satanice. Imaginea simbolică arată groapa deschisă şi spiritele demonice ale lui Satan, sub formă de lăcuste, ieşind să „chinuie" omenirea. În 9:2, citim că soarele a fost întunecat de activitatea lor. Soarele este un tip de creştinism şi de biserică, care a fost „întunecată" (*jefuită de lumina şi puterea sa în raport cu oamenii*) din cauza tacticilor corupătoare ale spiritelor satanice. Dar, deşi „soarele" „bisericiei" tradiţionale este întunecat, există o altă latură a imaginii, care se potriveşte modelului promisiunii lui Dumnezeu de a elibera Israelul de lăcuste şi de devastarea lor şi de a restaura ceea ce fusese pierdut, atunci când vor asculta de chemarea Lui de a „întoarceţi-vă la Mine cu toată inima voastră, cu post, cu plâns şi cu tânguire (pocăinţă)" - ***Ioel 2:12***.

De şapte ori mai strălucitor. Isaia vorbeşte despre o zi când „lumina soarelui va fi de şapte ori mai strălucitoare, ca lumina a şapte zile, în ziua când Domnul va lega *rănile* poporului

© Biblioteca Spirituală

Său şi va vindeca *rana* lor" (***Isaia 30:26***). Numărul şapte simbolizează biserica şi vorbeşte, de asemenea, despre ciclul complet sau desăvârşirea acestei epoci. Prin urmare, pe măsură ce ajungem la punctul culminant al planului lui Dumnezeu pentru această epocă, un segment al poporului lui Dumnezeu va străluci în slava şi puterea lui Hristos DE ŞAPTE ORI MAI LUMINĂ decât oricând. Acest lucru se va întâmpla când Domnul „va lega ruptura" (va restaura UNITATEA) în rândul poporului Său şi „va vindeca rana lor (va restaura SĂNĂTATEA SPIRITUALĂ)" şi VITALITATEA prin curăţirea şi înviorarea Cuvântului şi Duhului Său. Începutul acestei lucrări este deja evident în ceea ce Domnul face acum printre mulţi creştini umpluţi de Duh, din toate mediile. Cu siguranţă începem să vedem împlinirea profeţiei lui Osea în zilele noastre: „Veniţi şi să ne întoarcem *la* Domnul, căci El ne *sfâşie* şi ne va vindeca, El *ne va* lovi şi ne va lega. După două zile (2.000 de ani - ***11 Petru 3:8***) El ne va da la viaţă, în a treia zi („ziua Domnului" - care se apropie de zori) ne va ridica şi vom trăi sub prezenţa Lui. Atunci vom cunoaşte, dacă vom căuta să-L cunoaştem pe Domnul; ieşirea Lui este pregătită ca zorii zilei şi va veni *la* noi ca ploaia, ca ploaia timpurie şi târzie care cade *pe* pământ." (***Osea 6:1-3***)

Recuperare. „Restaurare" înseamnă recuperarea a ceea ce a fost pierdut; a aduce înapoi sau a pune înapoi în starea anterioară sau originală. Dumnezeu lucrează prin Duhul Său, nu doar pentru ca noi să fim binecuvântaţi, ci pentru ca Biserica Sa („casa" sau „templul" Său spiritual) să poată fi din nou REZIDĂTĂ şi RESTAURATĂ din „ruina" în care a căzut. Recuperarea adevărurilor şi practicilor spirituale ale bisericii Noului Testament are ca rezultat reînnoire şi putere spirituală. Ordinea lui Dumnezeu, aşa cum este dată în ***Faptele Apostolilor 3:17-21***, este REVELAŢIE, POCĂINŢĂ, ÎNVIORARE, RESTITUIRE (restaurare) şi ÎNTOARCEREA lui Hristos. „Hristos trebuie să rămână în ceruri până la «vremurile restabilirii tuturor lucrurilor», despre care Dumnezeu *a* vorbit prin gura tuturor sfinţilor Săi proroci de la începutul lumii" (***Faptele Apostolilor 3:21***). Aceasta nu înseamnă că Hristos rămâne în ceruri până când toate lucrurile spuse de proroci nu vor fi restaurate, căci venirea marelui mileniu este ea însăşi un timp de restaurare când multe lucruri, inclusiv condiţiile paradisiace de pe acest pământ, vor fi restaurate. Dar restaurarea începe cu biserica, casa lui Dumnezeu, prin judecăţile lui Dumnezeu (***1 Petru 4:17***). Ne aflăm acum la începutul vremurilor de restabilire sau restaurare şi, din moment ce biserica este instrumentul lui Dumnezeu în timpul acestei ere a harului, atunci biserica trebuie să fie restaurată la gloria şi puterea ei curată înainte de sfârşitul acestei ere.

Profet al restaurării. Spiritul şi lucrarea lui Ilie sunt asociate în special cu restaurarea. În rugăciunea sa din ***1 Regi 18:37***, el foloseşte o expresie care înseamnă restaurare: „le-a întors inima înapoi". Ioan Botezătorul urma să meargă înainte în „duhul şi puterea lui Ilie" (***Luca 1:17***). Când ucenicii L-au întrebat pe Isus despre Ilie, El a spus: „Ilie vine şi va restaura toate lucrurile. Dar vă spun că Ilie a venit deja, dar ei nu l-au recunoscut, ci i-au făcut ce au vrut... Atunci ucenicii au înţeles că le vorbise despre Ioan Botezătorul" (***Matei 17:10-13***). Dar am văzut deja că lucrarea lui Ioan Botezătorul a fost doar o împlinire parţială şi preliminară a profeţiei lui Ilie. ZILELE NOASTRE trebuie să vadă împlinirea finală şi completă a lucrării de restaurare a lui Ilie. Ioan Botezătorul a fost „plin de Duhul Sfânt încă din pântecele maicii Sale" (***Luca 1:15***). Ioan a adus o mişcare preliminară şi pregătitoare a Duhului înainte ca Isus să vină la poporul Său. Chiar şi în acest timp al sfârşitului; Dumnezeu lucrează acum prin Duhul Său, în ceea ce am putea numi „ploaia de restabilire", care va culmina cu ploaia cu „porţie dublă" rostită de profetul Ioel: „Bucuraţi-vă, dar, copii ai Sionului (*suntem copii ai Sionului ceresc* - ***Galateni 4:26, Evrei 12:22-23***) şi veseliţi-vă în Domnul Dumnezeul vostru, căci v-a *dat* ploaia timpurie cu moderaţie (aceasta este restabilirea ploii „timpurii" sau penticostale care a venit peste biserică la începutul ei) şi El va face să cadă pentru voi ploaie, ploaia timpurie şi ploaia târzie în luna întâi („porţia dublă")." ***Ioel 2:23***.

Profet al revelaţiei. Restaurarea poate veni doar prin revelaţia adevărului. Isus a spus: „ *Veţi* cunoaşte adevărul şi adevărul vă va face liberi" (***Ioan 8:32***). Liber de corupţiile lui Satan care aduc robie. Când Ioan a intrat *în* scenă, a găsit o naţiune care era în robie, deoarece Revelaţia Divină pe care Dumnezeu le-o dăduse era „încrustată" şi acoperită de „tradiţiile bătrânilor" (***Marcu 7:3-II***) şi, ca urmare, Cuvântul lui Dumnezeu a fost făcut „ *fără* efect" (fără viaţă şi putere).

© Biblioteca Spirituală

Astfel, „CALEA" adevărului şi dreptăţii pe care Dumnezeu o dăduse lui Israel nu mai era o „cale" dreaptă şi netedă pe care naţiunea să călătorească spre destinul său stabilit. Sarcina lui Ioan era să reînnoiască şi să restaureze calea divină prin întorcerea oamenilor la adevărul căilor lui Dumnezeu. Mesajul Său, aşa cum a fost prezis de Isaia, a fost: „Pregătiţi calea Domnului, neteziţi în pustie un drum mare pentru Dumnezeul nostru. Fiecare vale să fie înălţată, fiecare munte şi orice deal să fie coborâte; locurile strâmbe să fie îndreptate, şi locurile neastâmpărate să fie netezite" (Isaia 40:3-4). El putea îndrepta căile „strâmbe" pe care mergeau doar chemându-i de la căile lor înapoi la căile lui Dumnezeu.

Profet al pocăinţei. Chemând poporul înapoi la căile lui Dumnezeu, El le-a poruncit să SE POCĂIEASCĂ; şi oamenii s-au dus să fie botezaţi de El, „mărturisindu-şi păcatele" (***Matei 3:6***). Pocăinţa înseamnă o schimbare a minţii şi a inimii, care duce la o schimbare a acţiunii. Ioan le-a vorbit oamenilor astfel: „Faceţi, dar, roade vrednice de pocăinţă şi nu începeţi să ziceţi în voi înşivă: Avem pe Avraam ca tată al nostru; căci vă spun *că* Dumnezeu poate să ridice copii *lui* Avraam din pietrele acestea. Şi acum securea este pusă *la* rădăcina pomilor. De aceea, orice pom care nu aduce *rod* bun este tăiat şi aruncat în foc" (***Luca 3:8-9***). Acest mesaj este aplicabil zilelor noastre, căci biserica a urmat „calea" lui Israel: înlocuind căile omului cu căile lui Dumnezeu, „încrustând" Cuvântul lui Dumnezeu prin tradiţii religioase şi nereuşind să intre în „ţara legământului" binecuvântării şi puterii spirituale prin necredinţă. „Securea" adevărului şi judecăţii divine este acum pusă la rădăcina tuturor căilor create de om şi a sistemelor religioase. Toţi vor fi „[tăiaţi]" şi aruncaţi în necazul „aprins" care vine pe pământ (vezi ***Apocalipsa 2:22; 3:16***). „Focul" (al necazului) va ÎNCERCA ce fel de lucrare este a fiecărui om (vezi ***1 Corinteni 3:12-15***). Întrebarea nu este atât de mult cu cine lucrăm în afilierea noastră (în sau în afara unei denominaţiuni), ci mai degrabă CÂT DE LIBERI suntem să CONSTRUIM cu „aurul, argintul şi pietrele preţioase" ale adevărului şi căilor lui Dumnezeu, mai degrabă decât cu „lemnul, fânul şi miriştea" tradiţiilor şi căilor omului.

Chemarea lui Dumnezeu. Chemarea lui Dumnezeu către cei care au urechi să audă este POCĂIŢI-VĂ şi IEŞIŢI din (Babilonul religios - confuzia şi robia căilor omeneşti) POPORUL MEU, „ca să nu *fiţi* părtaşi la păcatele ei şi să nu fiţi loviţi de *urgiile* ei" (***Apocalipsa 18:4***). Nu vă lăudaţi nici cu pedigree-ul vostru fizic, nici cu cel religios. Nu spuneţi în voi înşivă: „Avem pe Avraam (sau vreun grup religios sau o denominaţiune) ca părinte al nostru (punându-vă ÎNCREDERE într-o astfel de relaţie); căci vă spun *că* Dumnezeu poate să ridice fii lui Avraam din aceste pietre." Şi ASTA este exact ceea ce face El! El „ridică" şi „modelează" PIETRE VII (***1 Petru 2:5***) care sunt „zidite *pe* temelia apostolilor şi proorocilor, piatra de temelie fiind Isus Hristos Însuşi. În care toată clădirea, bine închegată, *creşte ca să devină un* templu sfânt în Domnul" (***Efeseni 2:20-21***). Şi, procedând astfel, El dărâmă toate barierele religioase pe care omul le-a ridicat, iar creştinii de toate originile încep să „se unească" ca niciodată, indiferent de „afilierea" lor în ceea ce priveşte părtăşia şi închinarea.

Niciun singur om. Ilie şi Ioan Botezătorul au fost amândoi chemaţi să slujească unei naţiuni mici, într-o locaţie geografică foarte mică de pe pământ. Pentru cât timp a continuat lucrarea lui Ioan Botezătorul, nu ştim. Dar acel singur om putea acoperi ţara prin predicare itinerantă şi pregăti oamenii pentru venirea lui Mesia. Totuşi, când Hristos va reveni, El se va întoarce în întreaga lume, nu doar la o mică naţiune, astfel încât va fi nevoie de o lucrare pregătitoare la nivel mondial prin multe vase alese. Astfel, „Eiija" pentru zilele noastre nu este un singur om, ci mai degrabă o mişcare care implică mulţi slujitori ai Domnului. Nicio persoană sau grup nu poate spune că „Eu" sau „noi" suntem „aceasta". „Aceasta" este o mişcare a Duhului Sfânt care cuprinde mulţi. Când Ioan Botezătorul a fost întrebat cine este, el a răspuns: „Eu sunt GLASUL celui ce strigă în pustie" (***Ioan 1:23***). El a indicat printr-un astfel de răspuns că cine era el (personal) nu era important. Nu avea nici cea mai mică dorinţă de a se înălţa ca individ sau de a construi ceva în jurul său. Nu simţea gelozie sau rivalitate faţă de nimeni. Răspunsul său către cei care veneau la el cu informaţiile că Isus boteza şi că toţi oamenii veneau la El a fost acesta: „Omul nu poate primi nimic, dacă nu i se dă din cer... Trebuie ca El (Hristos) să crească, iar Eu să mă micşorez." Acelaşi spirit de umilire de sine trebuie să se manifeste astăzi printre cei care

© Biblioteca Spirituală

STRIGĂ acest mesaj de pregătire din ultima zi. Personalităţile individuale au o importanţă mică, dar GLASUL (autorităţii profetice) trebuie să se audă în ţară. Orice slujire pe care am putea-o avea ne-a fost dată din cer şi nu există nicio ocazie de laudă sau de înălţare de sine. Nu trebuie să ne atragem atenţia asupra noastră, ci să-L MĂRIM PE HRISTOS.

Unitate. Ioan Botezătorul a stabilit MODELUL unităţii sau UNITĂŢII când a spus: „Eu sunt glasul UNUI care strigă". Nu multe glasuri, ci UNUL. Dacă vrem să „pregătim un popor bine pregătit Domnului" (***Luca 1:17***), trebuie să ne dăm seama că acest popor este UN SINGUR TRUP ÎN DOMNUL şi că trebuie să „ne străduim să păstrăm unitatea Duhului, prin legătura păcii. (Căci) este un singur trup şi un singur Duh, după cum aţi *fost* chemaţi la o singură nădejde a chemării voastre. Un singur Domn, o singură credinţă, un singur botez. Un singur Dumnezeu şi Tată al tuturor, Care este mai presus de toţi, prin toţi şi în voi toţi" (***Efeseni 4:3-6***). Nu ar trebui să existe rivalităţi, invidie sau spirit sectar printre cei care caută să se aventureze în acest mesaj şi slujire din zilele din urmă; ci UN SINGUR TRUP care începe să funcţioneze în rânduiala divină a lui Dumnezeu, cu fiecare slujire şi fiecare membru al Trupului funcţionând aşa cum Duhul echipează şi îndrumă şi în supunere unii faţă de alţii în dragoste (***Efeseni 5:21; 1 Petru 5:5***).

Să crească Hristos. Ambiţiile noastre personale trebuie înlocuite de dorinţa de a-L vedea pe Domnul CREŞTERE în „biserica care este Trupul Lui" (***Efeseni 2:22-23***), pe măsură ce FIECARE MEMBRU se dezvoltă în slujirea sa. Cele cinci slujiri cu daruri din ***Efeseni 4:11*** sunt „pentru desăvârşirea sfinţilor, în vederea lucrării de slujire (slujire), spre zidirea trupului lui Hristos" (New American Standard). Fiecare slujire trebuie să-şi îndeplinească funcţia şi totuşi să fie dispusă să se micşoreze, pentru ca Domnul să poată creşte ÎN ÎNTREGUL TRUP. „Ci, spunând adevărul în dragoste, voi să creşteţi în toate lucrurile în El, care este Capul, adică Hristos. Din care tot trupul, bine închegat şi unit prin fiecare încheietură, îşi *face* tot posibilul, după *lucrarea* fiecărui mădular, să crească, *spre* zidirea lui însuşi în dragoste" (***Efeseni 4:15-16***).

Întoarcerea inimilor. Să ne uităm din nou la profeţia lui Ilie din ***Maleahi 4:5-6***. „*Iată, vă voi trimite pe Ilie prorocul, înainte de a veni ziua Domnului, ziua cea mare şi înfricoşătoare. El va întoarce inima părinţilor spre copii şi inima copiilor spre părinţii lor, ca nu cumva să vin şi să lovesc pământul cu blestem*." Dumnezeu acordă o mare importanţă ordinii Sale divine, fie că este vorba de cămin, fie de biserică. Nu putem ignora importanţa conducerii şi a responsabilităţii taţilor şi supunerea cuvenită faţă de autoritate în aranjamentul divin al familiei şi al bisericii. Destrămarea căminului (şi efectul aferent în întreaga societate) este cea care face ca „blestemul" judecăţii divine să cadă asupra pământului. „Fărădelegia" este larg răspândită în fiecare segment al societăţii, aşa cum a spus Isus că va fi (***Matei 24:12***). Nu doar creşterea criminalităţii şi a violenţei reflectă acest spirit al fărădelegii, ci şi „militanţa" evidentă în „spiritul exigent" al ideii „Voi primi ce mi se cuvine SAU ALTFEL", cu greve, marşuri, demonstraţii, perturbări, distrugerea drepturilor şi proprietăţii altora, sfidarea şi neascultarea de lege în diverse moduri non-violente sau semi-violente; şi o mare parte din aceasta chiar ajutată şi încurajată de unele Biserici şi Pastori. Apoi, există prăbuşirea morală, de asemenea ajutată şi încurajată de multe Biserici şi Pastori care resping autoritatea divină a Cuvântului lui Dumnezeu, propovăduiesc „noua moralitate", „etica situaţională" etc., toate împlinind cuvintele profetice ale lui Isus din Matei 7:21, referitoare la cei care ar SPUNE „Doamne, Doamne", dar nu ar face voia Tatălui Său ceresc. Aşa sunt, a spus El, cei care „lucrează fărădelegie" (cuvântul grecesc înseamnă „fărădelegi"). „Părinţii" sunt cei care au autoritatea şi responsabilitatea sub Dumnezeu, ale căror inimi trebuie să se ÎNTOARCĂ ÎNAPOI către copiii lor, să ÎNVAŢE, să CONDUCĂ şi să DĂ EXEMPLUL corect, pentru a opri valul fărădelegii.

Taţi spirituali. „Părinţii" despre care se vorbeşte în rostirea profetică, ale căror inimi trebuie „întoarse înapoi" printr-o slujire a lui Ilie, pot fi atât taţi naturali, [şi] taţi spirituali (pastori) ai bisericii. Inimile pastorilor trebuie întoarse înapoi către copiii lor spirituali (turma lor). Dumnezeu este foarte sever în Cuvântul Său în denunţarea pastorilor sau păstorilor care nu au avut grijă cum se cuvine de turmele lor (citiţi ***Ezechiel 34 şi Ieremia 23***). Acesta este un subiect prea vast pentru a fi abordat aici; dar sunt mult prea mulţi „mergetari" la amvoanele bisericilor (***Ioan 10:12-13***). Ei nu hrănesc oamenii cu „hrana" Cuvântului lui Dumnezeu şi nu au o

© Biblioteca Spirituală

inimă *pentru* oameni aşa cum ar trebui, ci *pentru* propria lor carieră, succes, popularitate în ochii oamenilor etc. Isaia o spune astfel: „fiecare îşi priveşte calea, fiecare după câştigul lui, din partea lui" (***Isaia 56:11***). Însă Dumnezeu a făcut o promisiune şi cred că El o împlineşte în această zi: „Voi aduna rămăşiţa turmei Mele din toate ţările în care le-am izgonit şi le voi aduce înapoi la staulele lor; vor rodi şi se vor înmulţi. Voi pune peste ele păstori care le vor paşte; nu se vor mai teme, nu se vor mai înspăimânta şi nu vor duce lipsă de turme, *zice* Domnul" (***Ieremia 23:3-4***). Îl putem lăuda pe Dumnezeu că El întoarce inimile părinţilor (pastorilor) înapoi la turmele lor. Şi aceasta împlineşte cealaltă jumătate a promisiunii: „şi inima copiilor către părinţii lor (pastorii)", pe măsură ce inimile flămânde îi caută pe acei păstori adevăraţi care le vor hrăni şi îngriji şi apoi le vor oferi *acestor* păstori adevărata supunere şi sprijin pe care Dumnezeu le doreşte.

O altă faza a adevărului. „Întoarcerea inimilor copiilor către părinţii lor" are o altă fază a adevărului. Uneori ne referim la acei oameni pe care Hristos i-a ales şi i-a numit apostoli ca „părinţi ai bisericii". Pavel indică faptul că a fost un părinte spiritual al bisericii din Corint (***1 Corinteni 4:15***). Primii creştini „au stăruit" în doctrina APOSTOLILOR (***Faptele Apostolilor 2:42***). Cu alte cuvinte, inimile lor erau *către* părinţii lor spirituali în Domnul. În zilele noastre, cred că o „slujire a lui Ilie" întoarce inimile poporului lui Dumnezeu înapoi la NOUL TESTAMENT şi la ÎNVĂŢĂTURA APOSTOLILOR. Dorinţa este de a vedea adevărul, ordinea şi puterea apostolică revenind la biserică, iar acest lucru necesită ocolirea tuturor tradiţiilor acumulate şi a căilor create de om din ultimii 1900 de ani şi întoarcerea la „izvorul" adevărului pe care Hristos l-a încredinţat apostolilor Săi.

Căminul. Putem vedea încă o fază a adevărului că inimile taţilor se vor întoarce către copii şi inimile copiilor către taţi. Printre cei care caută să contribuie la ceea ce face Domnul astăzi, există un accent nou pus pe locul căminului în planul lui Dumnezeu şi o dorinţă reînnoită de a vedea rânduiala divină a lui Dumnezeu pentru soţi, soţii şi copii implementată în cămin. Nu putem extinde subiectul aici, deoarece este dincolo de scopul nostru pentru această broşură. Dar începem să vedem ca niciodată până acum că biserica va fi la fel de puternică ca unităţile familiale individuale care o alcătuiesc. Mulţi au avut ciudata idee că pot fi „spirituali" şi totuşi să nu îşi îndeplinească „rolul" potrivit în cămin ca soţ şi tată sau soţie şi mamă. TREBUIE să ne întoarcem la adevărul fundamental că, dacă o persoană este căsătorită, PRIMA şi cea mai IMPORTANTĂ slujire a sa sub Dumnezeu este faţă de familia sa. MODUL ÎN CARE ÎI TRATĂM PE CEI CEI MAI APROPII DIN CERCUL NOSTRU FAMILIAL IMEDIAT determină în mare măsură cât de „spirituali" suntem în ochii lui Dumnezeu. Sunt prea mulţi, atât bărbaţi, cât şi femei, care încearcă să le slujească altora, chiar dacă nu şi-au îndeplinit responsabilităţile şi nu au reuşit să slujească propriilor parteneri şi copiilor din propria familie. Dumnezeu să ne ajute să ne stabilim priorităţile corecte şi să punem lucrurile pe primul loc. Aceasta face parte din lucrarea de „restaurare" care are loc în zilele noastre.

PARTEA A IV-A

Ilie pe munte. Există o altă dovadă că o „slujire a lui Ilie" trebuie să vină şi să „pregătească calea" Domnului în aceste zile din urmă. Ne este prezentată printr-o dramă simbolică. Povestea este relatată în toate cele trei evanghelii sinoptice, aşa că ştim că este de mare importanţă. Mă refer la Isus luând trei dintre ucenicii Săi pe un munte înalt şi fiind schimbat la faţă înaintea lor. În ***Matei 17:3***, citim: „Şi iată li s-au arătat *Moise* şi Ilie vorbind cu el". Lui Moise i s-a refuzat intrarea în Ţara Promisă de către Domnul din cauza faptului că a lovit stânca în mânie (***Numeri 20:11-12***), dar acolo, pe Muntele Schimbării la Faţă, îl vedem ÎN Ţara Promisă, vorbind cu Isus. Aceasta vorbeşte despre timpul sfârşitului acestei epoci, când Dumnezeu îşi va conduce poporul spre PLENIREA moştenirii lor spirituale. Deşi biserica a eşuat de multe ori prin „lovirea stâncenii" (a lui Isus) în necredinţa, rătăcirea şi apostazia sa, încă nu vedem biserica pe „muntele spiritual" al binecuvântării, puterii şi victoriei promise. Întrucât Ilie a fost acolo cu Moise şi Isus, el ilustrează lucrarea din timpul sfârşitului şi lucrarea Duhului lui Dumnezeu care PREGĂTEŞTE biserica pentru ora ei predestinată de glorie deplină. Cei trei ucenici (doar un sfert din cei doisprezece

© Biblioteca Spirituală

aleşi) care s-au suit pe munte cu Isus, ilustrează faptul că doar o PORŢIUNE din biserică va fi dispusă să se „înalţe" în acel tărâm spiritual superior pe care Domnul l-a pregătit pentru poporul Său în acest timp de sfârşit.

Elementul timp. Vreau să prezint două dovezi din povestea Muntelui Schimbării la Faţă pentru a arăta că aceasta descrie evenimente care vor avea loc chiar în acest timp de sfârşit în care trăim. În primul rând, în ***Matei 17:1***, citim că „după şase zile" Isus i-a luat pe Petru, Iacov şi Ioan pe un munte înalt. Şase zile după ce? Citind capitolul 16 din Matei, vedem că evenimentul din care datează schimbarea la faţă este prima menţiune a suferinţelor Sale de către Domnul. Cu alte cuvinte, la şase zile după ce le spune că va fi ucis la Ierusalim, El îi duce pe munte. În 2 Petru 3:8, citim că, potrivit socotelii lui Dumnezeu a timpului, o zi este o mie de ani; astfel, cele şase zile reprezintă şase mii de ani. Cu toate acestea, nu trebuie să socotim cei şase mii de ani din momentul în care Isus a fost răstignit istoric, ci din momentul în care a fost răstignit în planul şi scopul predestinat al lui Dumnezeu, căci atunci a socotit Dumnezeu că se va întâmpla. Trebuie, aşadar, să ne punem întrebarea: CÂND a fost Isus răstignit astfel? Conform Apocalipsei 13:8, Isus a fost „Mielul junghiat de la întemeierea lumii". Cuvântul grecesc tradus aici prin „temelie" este katabole, care înseamnă „a dărâma". NU este cuvântul folosit de obicei pentru a desemna temelia unei case sau clădiri: acest cuvânt este themelios, aşa cum este folosit în ***Luca 6:48-49; 14:29; 1 Corinteni 3:10-11*** etc. Subliniez acest lucru deoarece cred că katabole (folosit în Apocalipsa 13:8) nu ar trebui tradus prin „temelie", ci mai degrabă prin „a dărâma" sau „a cădea". CÂND a fost NEVOIE de jertfa pentru păcat? Când Adam a CĂZUT şi a fost „dărâmat" din perfecţiunea şi unitatea sa originală cu Dumnezeu, şi toată creaţia a căzut odată cu el. Astfel, Apocalipsa 13:8 ar trebui să fie tradus ca Isus a fost „mielul lui Dumnezeu junghiat DIN CĂDEREA sau ARUNCAREA lumii". Katabole (şi forma verbală kataballo) este tradus incorect prin „temelie" într-o serie de pasaje din Noul Testament, cum ar fi ***Matei 13:35, Luca 11:50, Efeseni 1:4*** etc., dar în ***2 Corinteni 4:9*** şi Apocalipsa 12:10 avem traducerea corectă prin „aruncat jos."

[*Notă a editorului – Exegeza fratelui Earls a cuvântului „katabole" ar trebui considerată mai degrabă interpretativă din punct de vedere profetic decât definitivă din punct de vedere gramatical. Gramatical, cuvântul înseamnă şi „a aşeza" (aşa cum cineva aşează plăci pe o podea), deci „a funda". În anumite pasaje, „katabole" nu poate fi tradus în mod rezonabil ca o doborâre distructivă (de exemplu, **Evrei 4:3; 11:11**).*]

Pre-rânduit dinainte. În ***1 Petru 1:20***, citim că Isus a fost „pre-rânduit ÎNAINTE de întemeierea lumii". Cuvântul „temelie" de aici provine din nou din cuvântul grecesc katabole (a dărâma). În planul şi scopul pre-rânduit al lui Dumnezeu, Isus a fost ales să devină mielul de sacrificiu junghiat pentru păcat ÎNAINTE ca Adam şi Eva să cadă şi ca „dărâmarea" lumii din cauza păcatului să aibă loc; dar El a fost de fapt „junghiat" în scopul lui Dumnezeu DIN momentul acelei căderi, căci atunci era nevoie de sacrificiu. Dumnezeu Însuşi a dramatizat simbolic acest adevăr ucigând nişte animale şi îmbrăcându-i pe Adam şi Eva cu pieile lor (Geneza 3:21). Aceste animale junghiate la momentul căderii au fost primele care şi-au vărsat sângele pentru ispăşirea omului, începând lunga succesiune de sacrificii de animale pentru a simboliza sacrificiul final al lui Isus Hristos Însuşi ca „mielul lui Dumnezeu".

Modelul Paştelui. Modelul pentru junghierea Mielului lui Dumnezeu a fost stabilit în riturile care i-au fost date lui Moise când Paştele a fost instituit pentru prima dată în ţara Egiptului. Dumnezeu le-a spus oamenilor să „ia" câte un miel pentru fiecare familie în a 10-a zi a primei luni şi apoi să-l „păstreze" până în a 14-a zi a lunii, când urma să fie junghiat seara. Astfel, Mielul a fost „numit" pentru moarte („junghiat" în scopul lui Dumnezeu) în a 10-a zi, dar nu a fost de fapt junghiat decât în a 14-a zi, fiind păstrat timp de 4 zile. Întrucât o zi este la Domnul ca o mie de ani, vedem cum aceasta ilustrează faptul că Isus (deşi „junghiat" în scopul lui Dumnezeu de la căderea lui Adam), a fost păstrat în ceruri timp de 4.000 de ani înainte de a veni pe pământ pentru a muri de fapt.

Cunoaşterea timpului. Pe baza modelului de mai sus, ştim că timpul dinaintea crucii lui Hristos a fost de 4.000 de ani, ceea ce lasă doar 2.000 de ani de această parte a crucii pentru a

© Biblioteca Spirituală

„completa" „săptămâna de lucru" a omului de 6 zile (6/000 de ani) înainte de începerea „ziua Domnului", a 7-a zi. Timpul poate fi calculat fie lunar (peste 354 de zile pe an), fie profetic (360 de zile pe an), fie solar (peste 365 de zile pe an): 2.000 de ani de timp lunar s-au încheiat în anul 1941; 2.000 de ani de timp profetic s-au încheiat în 1972; şi 2.000 de ani de timp solar s-au încheiat la sfârşitul acestui secol. Întrucât zilele vor fi „scurtate" (***Matei 24:22***), este puţin probabil să ajungem la sfârşitul calculării timpului solar. Ceea ce ne face să realizăm că ACUM ne aflăm în anii de încheiere ai celei de-a şasea „zile" de 1.000 de ani şi în ZORII celei de-a şaptea, care va fi „Sabatul" ODIHNEI lui Dumnezeu: mileniul de o mie de ani.

[*Notă a editorului – Evident, suntem bine în secolul XXI fără ca împlinirea acestor modele temporale să fi avut loc. Deşi se referă la cruce ca punct de referinţă temporal, fratele Earls îşi face în mod eronat toate calculele de la naşterea lui Hristos – care a fost punctul de plecare obişnuit pentru oricine calculează întoarcerea Domnului la sfârşitul secolului XX· Într-adevăr, dacă folosim Calvarul ca punct de plecare pentru calcule, două mii de ani solari nu vor avea loc de fapt decât în jurul anului 2030 d.Hr.*]

O altă dovadă. Cele de mai sus arată că acum este momentul să se întâmple ceea ce este portretizat de drama Muntelui Schimbării la Faţă. Dar vrem să aruncăm o privire la o a doua dovadă. Cele 6 zile din ***Matei 17:1*** sunt echivalente cu exact 144 de ore. Nu ne vorbeşte oare acest număr? Înmulţim 144 cu 1000 (numărul lui Hristos în slujirea Sa de Mare Preot: fiind numărul Sfintei Sfintelor din Cort - 10 x 10 x 10 = 1000) şi obţinem 144.000 - numărul Primelor Roduri din **Apocalipsa 14:1**. Aceste „primă roade" sunt văzute stând CU Domnul pe muntele Sion, ÎNAINTE de recolta principală din ***Apocalipsa 14:15***. Astfel, după 6 zile sau 6.000 de ani de la căderea lui Adam, 144.000 vor fi GATA să fie duşi de Isus pe „muntele înalt" al Împărăţiei Sale şi să intre în puterile „vieţii glorificate". Indiferent dacă 144.000 trebuie considerat un număr exact sau doar un simbol al unei cete mai mari de pârghii, nu contează prea mult. Adevărul este acelaşi: o „rămăşiţă" din poporul lui Dumnezeu este acum pregătită să „se suie MAI SUS" - aşa cum a făcut Moise (***Exod 24:18***), în timp ce poporul a rămas la poalele muntelui. Urcarea pe munte cu Isus, aşa cum au făcut Petru, Iacov şi Ioan, simbolizează atât acel loc sau tărâm spiritual „mai înalt" în care Domnul ne conduce ACUM: să umblăm pe căile Sale şi să fim transformaţi după chipul Său, cât şi intrarea literală viitoare în Împărăţia Sa cerească prin mutarea corpului fizic într-un corp glorificat, asemenea *cu* al Său (***Filipeni 3:21***). Aleluia! Ilie este aici! - „vorbeşte cu Isus" pe muntele spiritual şi cheamă un popor să se înalţe în moştenirea sa spirituală.

Un glas în pustie. Vom arunca acum o privire finală asupra lucrării pregătitoare a lui Ioan Botezătorul, care a pornit în „duhul şi puterea lui Ilie" (***Luca 1:17***). Când preoţii şi leviţii, care au ieşit la locul unde boteza, l-au întrebat: „Cine *eşti tu*?", Ioan a răspuns: „Eu sunt glasul celui ce strigă în PUSTIE: „Îndreptaţi CALEA Domnului!", cum a zis profetul Esau (Isaia)" (***Ioan 1:21, 23***). Am văzut deja că Dumnezeu vorbeşte în „asemănări" (modele) prin lucrarea profeţilor. Ioan predica în pustia Iudeii (***Matei 3:1-3***), pentru a ilustra adevărul că, în vremea sa, evreii se aflau într-o „pustie" spirituală ÎN AFARA „Ţării Făgăduite" a binecuvântării şi plenitudinii Împărăţiei. După lucrarea lui Ioan, Isus a venit predicând: „TIMPUL S-A ÎMPLINIT şi Împărăţia lui Dumnezeu S-A APROPIAT; pocăiţi-vă şi credeţi în Evanghelie" (***Marcu 1:15***). Astfel, El le-a dat o şansă să INTRE şi să vadă împlinirea promisiunilor făcute lui Avraam şi instaurarea deplină a Împărăţiei. Dar ei au refuzat să-L accepte: „A venit *la* ai Săi, şi ai Săi nu L-au primit" (***Ioan 1:11***). Pavel spune în ***Romani 11:7***: „Israel n- *a* căpătat ce căuta *;* ci aleşii *au* căpătat-o, iar ceilalţi au fost orbiţi." „Tot aşa, şi în vremea de acum este o rămăşiţă, după alegerea harului" (***Romani 11:5***). Această rămăşiţă a obţinut făgăduinţa în ziua Cincizecimii, când Duhul Sfânt a fost revărsat pentru a-i stabili într-o poziţie de binecuvântare şi putere spirituală. Mai târziu, neamurile au fost adăugate la această ceată aleasă când casa lui Corneliu a primit Duhul Sfânt (***Faptele Apostolilor 10:44-48***).

Neîntreţinută. Istoria arată, însă, că biserica primară nu a reuşit să menţină starea spirituală în care fusese stabilită; nici nu a insistat să „posede pe deplin" pământul care le fusese dat „în Hristos". Dimpotrivă, chiar înainte de moartea apostolilor, se instalase o decădere generală care, în cele din urmă, a condus biserica într-un „pustiu" al sărăciei spirituale. După cum am văzut

© Biblioteca Spirituală

deja, deşi au existat momente de „înviorare spirituală” şi renaştere, biserica a fost şi încă se află într-o mare măsură într-un „pustiu” spiritual ÎN AFARA PLENIŢII binecuvântării şi puterii spirituale manifestate la început. Dar Dumnezeu se mişcă acum prin Duhul Său şi oferă poporului Său oportunitatea de a INTRA din nou şi de a POSEDA pe deplin moştenirea lor spirituală. Aşa cum Ioan Botezătorul şi-a ridicat glasul în „pustiul” zilelor sale, tot aşa ACUM există cei pe care Dumnezeu i-a ridicat să fie o VOCE în „pustiul” confuziei religioase, sectarismului şi apostaziei. DE CE? Pentru că „Împărăţia Cerurilor este aproape”. „Trecerea” sfinţilor lui Dumnezeu în Ţara Promisă, mai întâi în putere spirituală, apoi în glorie a mutării în cer, ESTE APROPIE.

Înapoi la domnia lui Dumnezeu. Am văzut că Ioan Botezătorul a predicat un mesaj de pocăinţă *pentru* restaurare. Cuvântul grecesc tradus prin „a restaura” în ***Matei 17:11*** este apokatastasis. Primele trei litere sunt un prefix. Grecescul apo înseamnă „de la” sau „departe de”. Restul cuvântului este definit după cum urmează: „a stabili, a numi, a institui şi a introduce; o stare sau o condiţie; a aduce ambasadori înaintea adunării”. Prefixul şi cuvântul împreună indică astfel o PLECARE (apo) de condiţiile de guvernare NUMITE DE OM. „Restaurarea” lui Ioan a fost cea a DOMNIEI DE CĂTRE DUMNEZEU. El a fost un predicator al DREPTĂŢII. El a predicat DOMNIREA DE CĂTRE DUMNEZEU în inima omului şi în toate treburile vieţii şi ale naţiunii. El a fost un REVOLUŢIONIST spiritual. Majoritatea oamenilor din vremea sa erau ÎN lume, DIN lume şi PENTRU lume. În timp ce el era AFARA acestei lumi, ÎN Duhul lui Dumnezeu şi PENTRU Dumnezeul părinţilor săi. Toate deliberările omului nu erau decât o urâciune pentru el. El a îndreptat inima a nenumărate mulţimi şi ÎN inimile lor a „îndreptat calea” Domnului său, pentru ca o CARE în inimile omeneşti să fie pregătită pentru Isus Hristos. Acesta trebuie să fie mesajul nostru: RESTAURAŢI DREPTATEA în inima umană şi DUMNEZEU SĂ DOMNEASCĂ în toate lucrurile. Trebuie să fim atât de ARŞI de zelul DUHULUI SĂU, încât toate tradiţiile şi practicile omului să fie dărâmate, pentru ca DOAR HRISTOS SĂ DOMNEASCĂ suprem în inima individului şi în treburile bisericii Sale.

Pregătirea drumului. „Treceţi, treceţi prin porţi, pregătiţi [ ] CALEA popoarelor! Faceţi drumul cel mare, faceţi drumul cel mare, strângeţi pietrele! Ridicaţi un steag pentru popoare! Iată, Domnul *a* vestit *până la* capătul lumii. Spuneţi [ ] fiicei Sionului: «Iată, mântuirea *ta vine* ! Iată, răsplata Lui este cu El şi lucrarea Lui este înaintea Lui.» Ei îi vor numi: POPOR SFÂNT, Cei mântuiţi de Domnul; şi *vei* fi numită: «Căutată, o cetate nepărăsită»” (***Isaia 62:10-12***). Imaginea din acest pasaj este cea a exilaţilor CARE SE ÎNTOARC în Ţara Promisă din captivitate. Vorbitorul îndeamnă poporul să iasă din Babilon şi să se grăbească spre casă. Ei îndepărtează obstacolele, aduc materiale pentru a construi un DRUM de-a lungul căruia să poată merge un flux de emigranţi, îndepărtează pietrele care ar putea face să se împiedice şi ridică un STANDARD pentru a îndruma marşul. Chiar şi aşa, ar vrea Domnul să pregătim o CALE în deşert (al pustiirii spirituale), pentru ca alţii să-L poată urma şi să intre în „Ţara Făgăduită” a binecuvântării şi puterii pe care Dumnezeu o are pentru biserica Sa. Nu multora le place să fie pionieri, pregătind calea pentru alţii, dar unii trebuie să-I audă glasul şi să se supună, zicând „fiicei Sionului: «Iată, mântuirea *ta vine* ; iată, răsplata Lui este cu El şi lucrarea Lui este înaintea Lui». Dacă vom fi CREDINCIOŞI să-L căutăm şi să-L ascultăm în tot ceea ce ne-a arătat, atunci EL VA FACE LUCRAREA şi va veni timpul când poporul lui Dumnezeu va fi numit „Poporul Sfânt, Cei mântuiţi ai Domnului... CĂUTAŢI, O cetate (un popor) nepărăsit”.

Eşti dispus? Dragă cititorule, eşti dispus să-L laşi pe Domnul SĂ PREGĂTEASCĂ UN DRUM în inima ta? Eşti dispus să-L laşi să-ţi „îndrepte” toate căile şi să adune pietrele de poticnire? Eşti dispus să RIDICI UN STANDARD *pentru* alţii, pentru ca o CALE să fie pregătită şi un POPOR pregătit pentru venirea Lui? În Isaia 40:4 citim: „Orice vale va fi înălţată, orice munte şi orice deal vor fi coborâte; locurile strâmbe vor fi îndreptate, iar locurile aspre vor fi netezite!!” Cei săraci şi smeriţi cu duhul trebuie să fie înălţaţi; cei mândri şi cei îndreptăţiţi deprimaţi; căile „strâmbe” ale vanităţii şi înşelăciunii religioase trebuie să fie schimbate în cele ale simplităţii şi integrităţii; locurile „aspre” (nepoliticoase) cauzate de „tacticile de împiedicare” (***Luca 11:52***) ale liderilor egoişti trebuie să fie netezite. ATUNCI se va descoperi SLAVA Domnului. Slavă fie Numele Lui! Ca El să grăbească ziua!

© Biblioteca Spirituală

Post-scriptum. În final, în prezentarea dovezilor unei slujbe „Ilie" pentru acest timp al sfârşitului, trebuie să includem viziunea lui Ioan despre cei doi martori din ***Apocalipsa 11:1-12***. În versetul 6, citim că aceşti martori au putere să „închidă cerul, ca să nu plouă în zilele proorociei lor; şi au putere peste ape să le prefacă în sânge şi să lovească pământul cu tot felul de urgii, ori de câte ori vor". Miracolele menţionate aici au fost săvârşite de Ilie şi Moise în Vechiul Testament, iar acest lucru i-a făcut pe mulţi să creadă că Ilie şi Moise se vor întoarce literalmente pe acest pământ pentru a fi cei doi martori în acest timp al sfârşitului. Nu reuşesc să văd că acest lucru este necesar. Am văzut deja că Ilie şi Moise au fost TIPURI ale ceea ce Dumnezeu ar face prin alţi mesageri speciali şi prin biserica Sa, prin puterea Duhului Său. Convingerea mea personală este că „cei doi martori" reprezintă „rămăşiţa credincioasă" care a mărturisit *adevărul* lui Dumnezeu de-a lungul acestei epoci, în timpul sistemului cu două biserici. Sistemul cu două biserici a fost reprezentat mai întâi de ramurile ortodoxe şi romano-catolice, apoi împlinit din nou prin separarea dintre grupurile romano-catolice şi protestante. Dumnezeu a avut întotdeauna o rămăşiţă spirituală ca martori credincioşi în interiorul şi în mijlocul sistemelor bisericeşti organizate, iar această mărturie va fi intensificată în timpul sfârşitului, pe măsură ce Dumnezeu îi unge pe cei ale căror inimi sunt în întregime *pentru* El pentru a „pregăti calea" pentru venirea Lui. Din gurile lor va ieşi „focul" Cuvântului Său (vezi ***Ieremia 5:14; 20:9***) pentru a „mistui pe vrăjmaşii lor", aşa cum citim în Apocalipsa 11:5. Cred, de asemenea, că profeţia cu doi martori îşi va găsi o împlinire specială în acest timp sfârşitului, în dubla slujire a apostolilor şi profeţilor pe care Dumnezeu o restaurează bisericii (***Efeseni 2:20; Apocalipsa 18:20; Luca 11:49***).

Doi oameni. Dar, din cauza mărturiei speciale necesare (în special pentru evrei), cei doi martori vor fi, cu siguranţă, doi oameni individuali, profeţi ai lui Dumnezeu, aduşi la momentul strategic, pentru a face lucrările din ***Apocalipsa 11:6*** şi pentru a fi martirizaţi pe străzile Ierusalimului (***Apocalipsa 11:7-8***). Dacă Dumnezeu va aduce înapoi doi oameni, în loc de Moise şi Ilie, aceştia ar fi profeţi ai erei Noului Testament. Isus *le* -a spus ucenicilor Săi: „*Îmi veţi* fi martori" (***Faptele Apostolilor 1:8***). Acest lucru era adevărat atunci şi a fost adevărat pentru toţi ucenicii Săi de-a lungul acestei epoci, până *la* sfârşit. Dar există un mod special în care cei doi martori din Apocalipsa 11 ar putea fi martori *ai lui* Isus. Aceştia ar putea fi oameni care L-au văzut cu adevărat pe Isus, L-au auzit învăţând şi făcând miracole şi, de asemenea, au fost martori la moartea şi învierea Lui. Ar fi imposibil ca Moise şi Ilie să fie martori *ai* Lui în acest sens. Întrucât Noul Legământ este un legământ mai bun cu promisiuni mai bune (***Evrei 7:22, 8:6***), de ce ar trebui Domnul să aducă înapoi doi oameni care au trăit sub un legământ inferior pentru a fi martorii Săi? Cuvântul grecesc „mai bun" în aceste pasaje înseamnă de fapt „*mai puternic*" sau „*mai puternic*". Aceşti martori special aleşi, care vor sluji sub Noul legământ, mai puternic decât cel vechi, cu siguranţă nu vor avea probleme în a face lucrări similare sau chiar mai puternice decât au făcut Moise şi Ilie, atunci când Domnul se va pregăti să-i folosească. Isus i-a vorbit lui Ioan, chiar înainte de viziunea celor doi martori, şi a spus: „*Trebuie să proroci DIN NOU înaintea multor popoare, neamuri, limbi şi împăraţi*." Va fi Ioan, atunci, unul dintre cei doi martori? Numai timpul va spune. Maranata! Chiar aşa, vino, Doamne Isuse! (vezi ***Apocalipsa 10:11; 22:20***).

[*Notă a editorului - Fratele Earls vorbeşte mai pe larg despre identitatea martorilor din profeţia intitulată „Cei doi martori".* https://www.firstloveministry.com/Earls/manifest_2/X03-witnesses.htm].

[SFÂRŞIT]

Descărcaţi cărţi spirituale gratis din – „*Noua Revelaţie a lui Isus Hristos*"
Sursa: https://archive.org/details/@noua_revela_ie_a_lui_iisus_hristos

© Biblioteca Spirituală